

הששי הללויה הללויה וזוה
ה"ו, עליו נאמר ליל שמורים
הוא ליהו"ה, וזוהו העמוד
האמצעי, וסוד הדבר - השמיעו
הללו, ואמרו הושע יהו"ה את
עמך את שארית ישראל, לקיים
את הפתוב כימי צאתך מארץ
מצרים אראנו נפלאות.

וסוד הדבר - מ"ה ש"הנה ה"ווא
ש"יהיה, ובו מ"מכון ש"בתו
ה"שגית, משום שהוא הדמות
של העמוד האמצעי. באותו זמן
מתקיים סוד המשנה שאמר,
אוכלין כל ארבע ותולין כל
חמש, שהינו האלף החמישי,
ושורפים בתחלת שש, שהוא
האלף הששי.

וכדי שלא יפרידו בין שש,
שהוא העמוד האמצעי, ובין
שבע, שהיא בת זוגו, צריך
לבער שאור וחמץ, שהם ערב
רב, שלא יראו בין שש, שהוא
ו', ובין שבע, שנאמר בה שבע
ביום הללתיך, משום שערב רב
הפרידו בין שש לשבע במתן
תורה, כמו שנאמר וירא העם פי
בשש משה, ופרשוהו בשש,
בשש השעות הללו עשו את
העגל, והפרידו בין ו"ה, שהם
שש לשבע, כך יפריד אותם
הקדוש ברוך הוא בין שש
לשבע.

שבגדרים היתה מצה פרוסה
לחם עני, עני ודאי, ובאותו זמן
תהיה שלמה, כמו שחברתה
שהיא מצה שלמה. זהו שכתוב
והנה אור הלבנה כאור החמה,
ולמה היתה מצה פרוסה? משום
שהסתלק ממנה ו', הרגל שלה,
להיות בו כמו מצוה, ומצה
פרוסה נשארה ד', ומשום זה
מצה פרוסה ד', מצה שלמה ה',

פרוסה ד', מצה שלמה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו

שתיתתה הללויה הללויה ודא ה"ו, עליה
אתמר (שמות יב מב) ליל שמורים הוא

ליי', ודא איהו עמודא דאמצעיתא, ורזא
דמלה (ירמיה לא ו) השמיעו הללו, ואמרו הושע
יי' את עמך את שארית ישראל, לקיים
קרא (מלכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו
נפלאות.

ורזא דמלה (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה"ווא
ש"יהיה, וביה (תהלים לג יד) מ"מכון
ש"בתו ה"שגית, בגין דאיהו דיוקנא דעמודא
דאמצעיתא, בההוא זמנא אתקיים רזא
דמתניתין דאמר אוכלין כל ארבע, ותולין כל
חמש דהיינו אלף חמשאה, ושורפין בתחלת
שש דאיהו אלף שתיתתה.

ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא
דאמצעיתא, ובין שבע דאיהו בת זוגיה,
צריך לבער שאור וחמץ דאינון ערב רב,
דלא יתחזיין בין שש דאיהו ו', ובין שבע
דאתמר בה (שם קיט קסד) שבע ביום הללתיך, בגין
דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה,
כמה דאת אמר (שמות לב א) וירא העם פי בשש
משה, ואוקמוהו בשש, באלין שית שעתין
עבדו ית עגלא, ואפרישו בין ו"ה דאינון שש
לשבע, הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין
שש לשבע.

דבגנייהו הות מצה פרוסה לחם עני עני
ודאי, ובההוא זמנא תהא שלימה
כגוונא דחברתה דאיהו מצה שלימה, הדא
הוא דכתיב (ישעיה ל כו) והנה אור הלבנה כאור
החמה, ואמאי הות מצה פרוסה, בגין
דאסתלק ממנה ו' רגל דילה למהוי ביה כמצוה,
ומצה פרוסה אשתארת ד', ובגין דא מצה

פרוסה ד', מצה שלמה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו